

V a r g a D o m o k o s G y ö r g y h o n l a p j a
Válogatott írásaim
Varga Domokos György
2006. május 9. 15:38

Időszerű elmélkedés Pelle János: Az utolsó vérvádak című könyvéről

Ha kívül-belül megnézzük Pelle János 1996-os kiadású (először egy évvel korábban megjelent) könyvének hátsó borítóját, nem mondhatnánk, hogy a kutyát se érdekelte volna alapos tanulmánya. Jelent meg róla – inkább rövidebb, mint hosszabb – méltatás a Népszabadságban, a Kritikában, a Magyar Sajtóban, a Múlt és Jövőben, a La Croix-ban, a New Yorki-i Figyelőben. Mint látható, zömmel kisebb példányszámú, a média főáramától távol eső lapokban. Nem csoda, hogy Pelle könyve nem került be a köztudatba. Pedig a magát zsidónak, sőt vallásos zsidónak valló szerző munkája ama roppant ritka művek közé tartozik, amely alkalmas lett volna arra – és persze máig alkalmas lenne –, hogy a magyar társadalmat egyébként mélyen megosztó „zsidó-”, illetve „antiszemita-kérdésben” közelebb hozza az álláspontokat.

Mik volnának ezek az álláspontok?

Nos, már abban sincs egyetértés, hogy van-e egyáltalán zsidókérdés, vagy csak antiszemita-kérdés van. Nem jelképes, nem formai, hanem lényegi e felfogások közötti különbség: aki azt hirdeti, hogy csupán antiszemita-kérdésről beszélhetünk, ezzel azt juttatja kifejezésre, hogy szerinte a zsidóságnak – múltjának, jelenének, életmódjának, magatartásának, törekvéseinek – semmi köze a zsidóellenességhez, ehhez a jelenséghez voltaképp még zsidó se kell. Ahogy a vicc mondja: „- Adj' Isten bátyám, mondja csak, van itt antiszemitizmus? - Há' most nincs, pedig volna rá igény.”

Zsidókérdésről ezzel szemben azok beszélnek, akik úgy vélik, a valóban antiszemita vagy csak ennek nevezett jelenségek megérthetetlenek és megváltoztathatlanok a zsidóság helyzetének, szerepének vizsgálata nélkül.

De vajon miért olyan nagy baj az, ha e két ellentétes felfogás, illetve ezek hívei továbbra sem közelítenek egymáshoz? Megfordítva: miért kell annyira örülnünk, ha akad egy könyv – éppen Pelle János könyve –, amely mégiscsak alkalmas lehet a közeledés beindítására?

Nos azért, mert ma jószerivel a szóban forgó felfogásokon áll vagy bukik, ki lehet Magyarországon a Szalon lakója. Azaz ki lehet „hivatásos”, a politika és a média főáramától megtámogatott véleményformáló, s ki az, akit szalonképtelennek, szélsőségesnek bélyegeznek, s minden erővel igyekeznek kiszorítani a szélesebb nyilvánosságból; de legalábbis hiteltelenné, hatástalanná tenni a köz – a nagyközönség – előtt.

Ash különös kísérlete

Nem sokkal a világháborút követően Solomon Ash azt próbálta kideríteni, mitől függ az, hogy milyen benyomásunk keletkezik valakiről. Feltételezte, hogy a benyomás kialakítása nem egyszerűen az illető különböző vonásainak átlagolásával történik, hanem bizonyos „központi” vonásoknak aránytalanul nagy hatásuk van. Néhány kísérleti alany számára a célszemélyt az „intelligens, ügyes, szorgalmas, melegszívű, határozott, gyakorlatias és óvatos” jelzőkkel jellemezte. Más kísérleti személyek ugyanezt a leírást kapták, de a „melegszívű”-t a „hideg” váltotta fel. Ash azt találta, hogy egyetlen középponti vonás felváltása, vagyis a melegszívű felcserélés hidegre, jelentősen módosította a benyomásokat; ugyanezt nem tapasztalta akkor, amikor periférikus vonásokat cserélt fel. (Az első esetben pl. a „melegszívű” célszemélyre 91 pont jutott nagyvonalúságért, ugyanezért a „hideg”-re mindössze 8 pont; a második esetben, amikor az udvariast cserélte udvariatlanra, 56 és 58 volt pontszám.)

Nos, a holokausz, s nyomában a – különben helyesen – kötelező normaként megjelenő bűntudat és együttérzés miatt az második világháború óta egyszerűen nem létezett és nem létezik még egy olyan szó, amelynek akárcsak megközelítőleg is annyira erős negatív töltete, kisugárzása lenne mérvadó körökben, mint az „antiszemita”-nak. Ebből – illetve a pszichológiai vizsgálat eredményéből – következően ez a szó azért képes akkora rombolást végrehajtani a megcélzott személy, szervezet, párt, politikai tömörülés hitelességén, népszerűségén, elfogadottságán (pontosabban a róla alkotott benyomáson), mert egyszerűen kisépri a látókörből (de legalább is elhomályosítja) az összes többi, akármily pozitív töltetű, kisugárzású jelzőt, illetve jellemvonást.

Baloldali antiszemitizmus?

Az antiszemitizmus, a zsidóellenesség a bűnök bűne tehát. Egészen addig, amíg a hazai baloldal („antinacionalista törzs”) többé-kevésbé sikeresen (mert többé-kevésbé „hitelesen”, azaz hihetően) ütheti rá az „antiszemita” bélyeget a hazai jobboldal egyik-másik részére (vagy akár egészére, a „nacionalista törzs”-re), addig ezt meg is fogja tenni. Addig ezt a rendkívül

olcsó, annál pusztítóbb politikai fegyvert – így vagy úgy – be is fogja vetni. Alább megkísérlem igazolni, hogy Pelle könyvének leginkább ezért nem (volt) szabad a köztudatba kerülnie: olyan történelmi bizonyítékokkal áll elő, amely alapjaiban rengeti meg (dönti romba) a baloldal saját magáról gondosan felépített és fennén hirdetett nimbuszát. Azt az etnikai gyűlöletet, amely ellen a mai napig olyan hangzatosan és látványosan harcol, a baloldal teljesen tudatosan gerjesztette, s addig-addig szította – a holokauszt utáni Magyarországon! –, amíg „eredményesen” ki nem robbantott több, zsidók elleni pogromot. A közvéleménynek – benne az egész baloldalnak – természetesen halvány emléke, szemernyi tudomása sincs erről; a „felszabadulás” utáni kommunista propaganda- és erőszakgépezet igencsak gondoskodott róla, hogy így legyen, hogy a legmagasabb körök szervezte borzalmas bűnténynek nyoma se maradjon.

A Pelle könyvében olvasható (alább ismertetendő) iszonyatos történetek és cáfolhatatlan bizonyítékok kiváló alkalmat kínálnak most a baloldal tisztességei számára, hogy ne engedjék tovább a baloldal hatalomtechnikusait az antiszemita-fegyverrel manipulálni. Álljanak ellen a könnyen megszerezhető politikai haszon nagy kísértésének! Sándor Györgyöt kell itt idéznem, aki 1991-ben ezt mondta A Hét műsorában: „Az antiszemitizmus a legnagyobb bűnök egyike, ennél nagyobb csak az, ha ártatlanokat vádolnak meg ezzel.” A baloldal tisztességei ne engedjék meg többé a baloldal hangadóinak, hogy az egész jobboldalra s a jobboldal mindenkori vezéralakjára alaptalanul rásüssék az „antiszemita” bélyeget, úgy csinálva, mintha a jobboldalnak egyenesen „természetéből fakadna” a zsidógyűlölet, a baloldaltól viszont „természeténél fogva” volna idegen minden gyűlölködés, mindenféle zsidóellenesség. Ne engedjék még azt se, hogy az idevágó történelmet cenzúrázzák: Pelle kutatásai alapján két dokumentumfilm is készült, ebből az egyiket (a kunmadarasi pogromról) egy hétköznapi késő este tűzték műsorra, a másodikat (a miskolci lincselésről) 1996 óta őrzik dobozban.

Mindezzel a baloldal a maga részéről megtenné a közeledés korszakos lépését.

A jobboldalra váró feladat

Ha lehet, Pelle könyvének elolvasása a jobboldalnak még nagyszerűbb lehetőséget nyújt gondolkodásbeli megújulására, régi reflexei felszámolására, megrögzött gondolatsémái sutbavágására. A törzsi háború természetrajzáról szóló könyvemben, a témán való másfél évdizedes töprengés után megállapítom, hogy a helyes gondolkodás kialakulásához nem elég eljutni a felismerésig, de tudatos önedzésre, kondicionálásra is szükség van, vagyis az újfajta felfogás rögzítésére-rögzülésére. E felfogás lényege, hogy soha nem csukom be a szemem a zsidósággal kapcsolatos, általánosítható jelenségek meglátása és megértése előtt – például: miért húz balra a hazai zsidóság? –, ám az okoskodást soha nem fordítom meg, tehát soha egyetlen embernél nem fogom azt gondolni és azt mondani, hogy biztos zsidó, azért vélekedik

és cselekszik így vagy úgy. Ugyanis – mint könyvemben bizonyítom – nem igaz, hogy lennének olyan tulajdonságok és olyan törekvések, amelyek kizárólag a zsidókra igazak; s bár a magyarországi törzsi háború kirobbanásában kulcsszerepe volt a zsidóságnak (mindenekelőtt a zsidóság holokausztból fakadó félelmének), ma már napnál világosabb, hogy az „antinacionalista” és a „nacionalista” törzs heves harcában szerényebb szerep jut „a zsidóknak”, olyannyira, hogy ez a harc – mondjuk, globalisták és nemzetiek között – akkor is folya, ha egyáltalán nem lenne hazai zsidóság.

Pelle János könyve nem csak a baloldal szította pogromok történelmi tényéről szállít drámai bizonyítékot, hanem arra is, hogy a tömegnek a zsidók elleni felhergelésében, a lincselés előkészítésében a kommunista párt, illetve az akkori Magyarország közismerten zsidó származású vezetői is részt vettek. E drámai körülmény – mint igazolni fogom – kiváló lehetőséget teremt arra, hogy a jobboldal is megtegye a maga közelítő lépését. Előbb azonban lássuk közelebbről a könyvet, legfontosabb, idevágó részleteivel együtt.

Történeti tisztesség

Pelle Jánosnak lelke legmélyén fáj az, ami a zsidósággal történt. E fájdalom „jót tett” a könyvének, mert nagyon sok időt s energiát fektetett az utolsó vérvádak körülményeinek és következményeinek felkutatásába, tisztázásába. Az alaposan és hitelesen dokumentált történelmi események, ezek aprólékos, gondos és pontos leírása: a legnagyobb kincsei a könyvnek. Nem csak korabeli dokumentumok, de egykori szemtanúk visszaemlékezései is segítik a maguk valóságában megragadni a – mint mindjárt látni fogjuk – valóban tragikus, valóban szívszorogató és lélegzetelállító történeteket. Ahhoz azonban, hogy a könyv betölthesse általunk vágyott feladatát – mondhatnám, küldetését –, még egy erényére szükség volt: az ember fájdalma sehol nem homályosította el a történész tárgyilagosságát. Nem állítható, hogy Pelle következtetései mindig helytállóak volnának; néhol éppen magának a vérvádnak tulajdonít a ténylegesnél nagyobb szerepet a zsidóellenesség kirobbanásában, mintha valóban leginkább egyfajta vérbosszú – tehát a lehető legirracionalisabb képzelődésen tenyészett vak indulat – mozgatta volna az eszement tömegeket. Ám az egyszerűen kétségbevonhatatlan, hogy adatai, kutatási eredményei bemutatásánál Pellét egyedül a valósághűség – vagyis a történelmi igazság – vezérli. Például: „A kommunista párt egyik intézményt sem tudta volna működtetni zsidó értelmiségiek, elsősorban jogászok nélkül, aki az átélte vészorszak után érthető buzgósággal kérte részt az igazságszolgáltatásból” – állapítja meg minden köntörfalazás nélkül. Semmit nem hallgat el csak azért, mert az esetleg nem illene a koncepciójába; a tények bő és kendőzetlen tálalásával lehetővé teszi az olvasónak, hogy az levonja a maga messzemenő következtetéseit.

Kunmadarasi képtörédek

„Csak amikor már öt fogam a kezemben maradt, jöttem rá, hogy nem mint szocialistát vernek, hanem mint zsidót” – vallotta később az 1946. május 21-én Kunmadarason kitört pogrom egyik áldozata. A vádlottakról – zömükben asszonyok – így írt a tárgyalás szemtanúja: „Piszkos, rongyos, mezítláb, elbutított emberek, a szemükben rémület.” Ami a vérvádat illeti, arról a legtöbb őrizetes beismerte, hogy a meggyilkolt gyermek meséjét nem hitte el, de „hagyta magát rábeszélni” a megmozdulásra. Az egyébként írástudatlan fővádlott részletesen kifejtette a Haladás című lap riporterének a börtönben, hogy „amikor a zsidók hazagyűttek, nem volt semmijük, most mégis ők eszik a fehér kenyeret, én meg hiába túrom az orrommal a földet, csak nyomorult maradok”. Az asszony a fogdában elmondta, hogy a zsidók pénzt adtak egy helyi kislánynak, hogy hozzon cigarettát egy közeli trafikból. Így csalták el, s a gyerek egy Kun Sándor nevű zsidó pincéjében kötött ki, ott akarták megölni. A gyilkosságot az utolsó pillanatban sikerült megakadályoznia – mesélte az őt kihallgató rendőrszázados, majd hozzátette: - Meg voltam döbbenve, s azt mondtam neki: mutassa meg, hol történt az eset. Már a Kunék pincéjénél, egy nagy vasajtó előtt álltunk, amikor az asszony a fülemhez hajolt, és azt mondta: „aztán el ne árulja ezeknek a zsidóknak, hogy ez mind nem igaz!”

Schmidt Mária történész szerint a kunmadarasi pogrom felbujtója az NKDV ügynöke lehetett, s a szovjet titkosrendőrség megbízásából, a cári időkben szerzett tapasztalatok alapján szervezte a madarasi pogromot, melynek a nem sokkal későbbi kielcei pogromhoz hasonlóan politikai célja volt: a felszított antiszemizmussal aláaknázták a térség demokratikus intézményeit. Pelle megjegyzi, ezt nem tekinthetjük bizonyítottnak, de – teszi hozzá – tény, hogy az ismeretlenből előbukkant felbujtó később a többi vádlottól eltérő, „különleges elbánásban” részesült. A huszonhat éves, pozsonyi születésű férfiről a Demokrácia című lap 1946. június 23-i száma azt állította, hogy a Hlinka-gárda tagja volt, s részt vett a szlovákiai pogromokban. A bíróság előtt tett vallomása szerint viszont partizánként szolgált, és a németek ellen harcolt – de e két állítás, fűzi hozzá Pelle, nem zárja ki egymást. A MKP politikája, ha közvetlenül nem is, közvetve valóban előidézte a pogromot – állapítja meg. A parlamenten kívüli, machiavellista eszközök használata, az eszmei-ideológiai ködösítés idézte elő azt a helyzetet, melyben a zsidók megrettentek, s igen sokan érezték úgy, hogy ki kell vándorolniuk a faluból vagy a kisvárosból, ahová a deportálásból visszatértek.

Makói mozaik

A makói zsinagógát alig néhány nappal később, 1946. május 31-én gyújtották fel. A dokumentumok alapján Pelle úgy véli, hogy a rendőrség politikai osztályának vezetői által megtervezett provokáció volt, a kátyúba jutott kunmadarasi nyomozás „megsegítésére”. Május

végéig ugyanis egyértelműen kiderült, hogy a madarasi vérvádas pogrom mögött nem lehet felderíteni olyan összeesküvést, melyért az FKGP valamely vezetőjét felelőssé lehetne tenni, hiszen a résztvevők kivétel nélkül politikailag tudatlan, szegény parasztemberek voltak.

Miskolci beteljesülés

1945 vége felé a nagyipari munkásság körében is megjelent, érezhetővé vált az antiszemizmus. Az infláció és a nyomor növekedésével kiéleződtek a szociális feszültségek, s elértéktelenedtek a bérek. A vasgyári munkások, akik azelőtt jobb helyzetben voltak nemcsak a mezőgazdasági cselédekénél, de még a néhány holdas parasztnál is, a fizetésükért nem jutottak elegendő élelemhez, s rákényszerültek a „batyuzásra”. A korabeli hangulatot így idézte fel a Borsod megyei pártbizottság akkori ifjúsági titkára (Kosovits Gyula): „A munkásság nyomorgott, nehéz helyzetbe került, ugyanakkor észrevette, hogy a maradék zsidóság újra a jólét jeleit mutatja. Ráadásul a zsidók voltak olyan elővigyázatlanok, hogy lekezdték kekeckedni, pöffeszkedni. Kiöltözve üldögéltek a kávéházakban, bekapcsolódtak a feketekereskedelembe. Az egyszerű ember számára úgy tűnt, hogy megint itt vannak a zsidók, s az irántuk érzett szánsalom gyűlöletté vált.” „Csak aranyért lehetett árut venni, mert a pénz egyre kevesebbet ért. Az emberek maguk kezdték el batyuzni, de a feketézők, akik között sok volt a zsidó, ezt szervezetten csinálták.”

A kommunista agitációban – tudjuk meg Pellétől – 1946 nyarára teret nyert a burkolt antiszemita propaganda. Plakátokon, karikatúrákon ábrázolták a feketézőket és spekulánsokat, akiknek származását ugyan a szövegek sohasem tüntették fel, de vonásaik semita jellege egyértelmű volt. 1946 júniusától kiéleződött a politikai küzdelem, sorra utaztak le a kommunista vezetők Miskolcra, hogy ott rohanjanak ki a spekulánsok ellen. Gerő Ernő szónoki kérdést tett fel: „Miért nem kötöttek fel eddig egyetlen feketézőt sem?” Farkas Mihály, aki azért érkezett, hogy felmutassa az első forintos érmét, kijelentette: „Aki a forintot rontja, pusztuljon!” Nógrádi Sándor sem maradt el mögötte: „Aki a forintot alá akarja ásni – s máris lelketlen üzelmekkel kísérleteznek az új pénz rontására –, annak lógnia kell!” Ennyi buzdítás hatására a diósgyőri munkások körében „divattá vált” bemenni Miskolcra, ököllel adni nyomatékot az MKP politikájának. A munkások többször is „kipakolták” a kávéházakat a benne ülőkkel együtt, ugyanúgy, mint az FKGP irodáit. A július 30-i forintvédő tüntetéssel egyszerre akarták figyelmeztetni a spekulációval vádolt kereskedőket és a szociáldemokratákat, s kívánták bizonyítani, hogy az MKP nem „zsidó párt”, hiszen nem fél kitenni a proletáriánus dühének a „rajtakapott” zsidókat.

Az MKP főtitkárának július 21-i látogatása és a Népkertben megtartott agresszív hangvételű beszéde már szerves részét alkotta a lincseléssé fajuló népihitetnek, a „konstruált vérvádnak”. Az imént idézett Kosovits Gyula visszaemlékezése szerint a gyűlést „Budapestről irányított, óriási szervezőmunkával készítettük elő”. Amikor aztán elérkezett július 21-e, körülbelül

300.000 ember várta Rákosi Mátyást. S ő az óriási tömeg előtt egyebek közt ezt mondta: „Halottuk már szerte az országban, hogy bár a jó pénz még meg sem született, máris vannak, akik spekulálnak vele. A mi véleményünk az, hogy aki a forinttal spekulál, aki alá akarja aknázni a demokráciánk gazdasági alapjait, fel kell húzni az akasztófára (Úgy van, úgy van!)”

Minden feltétel adva volt tehát – állapítja meg Pelle – egy nagy gazdasági és politikai tüntetés megszervezésére. De ki ellen irányuljon a tömeg dühe?

A lincselésszervezés magasiskolája

A munkásokat a helyi pártvezetők a szó szoros értelmében rászabadították az egyik miskolci malom zsidó származású, egyszersmind szociáldemokrata tulajdonosára (Rejtő Sándorra), valamint ennek unokatestvérére (Jungreis Ernőre). Előbb gondoskodtak az ellenük szóló bejelentésekről, aztán a letartóztatásukról, az internálásukról, a „Piros levél”-ről (azaz egy 15-20 példányban kifüggesztett szórólapról, ezzel a címmel: „Halál a Flórián-malom feketézőire”); aztán arra is volt gondjuk, hogy a tüntetésen reakciós múltú személyek is legyenek a helyszínen, sőt, hangadók is, akik „nem voltak elegánsak, de jobban öltöztek, mint a többiek, és feltűnően izmosak”, és rögtön azután, hogy elindult a menet, efféle jelszavakat dobtak be a tömegbe kívülről: „Piszkos zsidók!”, „Spekulálnak a zsidók, tönkreteszik a forintot!”, „Megvédjük az új pénzt!”. Ám még itt sem szakadt vége a teendőknak, mert még meg kellett szervezni, hogy a két internáltat éppen akkor és éppen úgy szállítsák, hogy a tüntetők mintegy teljesen véletlenül beléjük botoljanak, de még azt is, hogy a menet elején a politikai rendőrség által felkészített „specialisták” vonuljanak, semmit nem bízva a véletlenre, különösen azt nem, hogy a szükségesnél – értsd: a lincseléshez szükségesnél – kevesebb indulat támadjon a két kiszemelt áldozat ellen. Ezek a titokzatos férfiak jelszavaikkal „zsidózásra” bízatták a tömeget, értésére adták, hogy ezúttal nem kell fékeznie a „levegőben lógó” antiszemitizmusát.

S ami mindennek a teteje: a bőrdőb és a hátizsák.

Az indulatok akkor szabadultak el végleg – írja Pelle –, amikor a provokátorok által a zsidók kezébe juttatott bőrdődből, illetve hátizsákból szalámi, ementáli sajt, keksz, kolbász hullott ki. Az egyik szemtanú csokoládét és svájci útlevelet is látott. Az éhező munkások a számukra elérhetetlen élelmiszereket széttaposták a kövezeten, s a zsidókra támadtak.

E méltató sorok írójának itt hosszú másodpercekre elállt a lélegzete.

Emlékezzünk!

Amiképpen helyesnek ítélem, hogy a holokausz borzalmait sohasem akarják engedni elfelejtenünk, ugyanígy kíváncsún tartom, hogy a kommunisták által a zsidók ellen elkövetett – tudatosan és módszeresen előidézett – szörnyűség is örökre vésődjön be emlékeink tárházába. Ezért hát ez a mostani, pontos, szó szerinti idézet Pelle könyvéből.

„Jungreis Ernőt, ezt a barna, jóarcú, mindenkire barátságos fiatalembert, miután az ütések következtében már több mint száz sebből vérzett, az egyik tüntető kötél híján a nadrágszíjával a nyakánál fogva egy arra haladó stráfkocsi után kötötte, majd indulásra kényszerítették a kocsist. A szerencsétlen embert körülbelül hetven métert vonszolták. Boros Miklós emlékezete szerint a nyaka majd félméteresre nyúlt, elkékült az arca és kidülledt a szeme. Agóniája pillanataiban végig ütötték.”

S ugyanezért, az örök emlékezésért idézem ide aprólékosan a következő napra kiszemelt áldozat, a helyi rendőrkapitányság szintén zsidó származású vezetője (Fogarasi Artúr) agyonverésének rémületes mozzanatait:

„Az udvaron vascsővel fejbeütötték, s amikor földre rogyott, bányászcsákányt vágtak a tarkójába. A karját ugyanezzel a szerszámmal egy stráfkocsihoz szegezték, mely időközben behajtott az udvarra. Itt a tömeg örvénye közben mintegy hetven métert vonszolták és ütlegették. Később kivitték az épület elé, mert lámpavasra akarták akasztani, de ezt a tolongás nem tette lehetővé. Feldobták a vasgyár teherautójára, mely elindult vele, de üzemzavar miatt leállt: akkor újra ledobták a kövezetre, rugdalták és taposták.”

Baloldali hatalmi logika

De miért kellett a rendőrkapitánynak is ily halált halnia?

Rákosiék – s mögöttük a megszállók – sajátos kommunista, pontosabban hatalmi logikája miatt. Kecskés Ferenc, a miskolci lincselés egyik fő szervezője, a miskolci államrendőrség politikai osztályának egykori vezetője ('56 után eltávolítottak a kötelékből) maga mondta el egy régi, illegalitásbeli társának, hogy kapcsolatban állt az NKDV-val, s mindent velük egyetértésben csinált. (A másik fő helyi szervező, Páricsi Ernő végig meg tudott maradni azokban a körökben

– értesülünk Pellétől –, ahová a szovjet titkosszolgálat révén katapultált: az 1980-as évekig a magyar határőrség magas rangú tisztje maradt.) Fogarasi túl sokat tudott az első napi tüntetés és lincselés külső szervezéséről, irányításáról. Azt azonban nem sejthette, hogy éppen a gyilkos munkások letartóztatásával fogja elősegíteni a maga pusztulását.

A legfelsőbb kommunista vezetők valamelyike (történészek szerint Péter Gábor, vagy a szintén zsidó származású Tömpe András) készítette azt a jelentést a július 31-i tüntetésről, amelyben ez olvasható: „önhibáján kívül került a nép fejetlen káoszba, ami miatt nem lehet a vasgyár környékbeli munkásokat és bányászokat lefasisztázni, mert ez pártunkra óriási hatással lesz. Terítse ki a sajtó a két bitang szennyes múltját, s mindenki meg fogja érteni, hogy miért történt úgy a miskolci esemény, ahogy történt.”

A lincselésszervezés magasiskolája – másodszor

Az MKP és a politikai rendőrség apparátusa a szokott határozottsággal tört a kitűzött cél felé – jegyzi meg Pelle. Felhasználták a július 21-i Rákosi-gyűlés előkészítésében szerzett tapasztalatokat, s egymás után riadóztatták telefonon a borsodi üzemek és bányák dolgozóit. Egyes források szerint augusztus elsején reggel Csepelről, sőt, Győrből is hoztak munkásokat az ingyenes különvonatok. „Az én rokonságom ezen a napon Békés megyéből jött fel az ingyenes vonattal. De még Szombathelyről is jöttek tüntetni a Zsolcai kapu elé. Ezt csak központilag lehetett megszervezni, mint ahogy azt is, hogy a tüntetést megelőzően az egész vasgyárban leoltották a villanyt és a szirénák megszólaltak” – emlékezett Pelle Jánosnak az egyik szemtanú.

Zsidó vezetők: válaszut előtt

A kommunista párt zsidó származású vezetői – legfőképpen is az akciót levezénylő Péter Gábor, a „négyesfogat” Rákosi után legnagyobb hatalmú tagja – válaszut elé kerültek: a „zsidó érdeket” vagy a „munkásszolidaritást” képviselik? „Egy pillanatig sem lehetett kétséges a döntés” – állapítja meg Pelle János. A rendőrség politikai osztályán monstre pert terveztek, a valóság teljes meghamisításával. Íme az első koncepció a megmozdulások háttéréről: „Az már bebizonyosodott, hogy a felbujtók ismert jobboldaliak és a demokratikus pártokba befurakodott nyilasok voltak, akik hetek óta készülődtek aljas cselekedetükre. (...) Kiderült az is, hogy a fasiszta lincselők budapesti felbujtói több vidéki városban szerveztek hasonló tömegmegmozdulásokat és így kívántak fellépni a demokratikus rend ellen.”

Amikor a miskolci hitközség temetkezési egyletében felmerült, hogy Fogarasi Artúrt vallásának törvényei szerint szerint kellene eltemetni, óriási botrány tört ki. „Beállított egy Pestről érkezett dandártábornok – alighanem Péter Gábor –, és közölte, hogy ha ragaszkodunk a zsidó temetéshez, olyan pogrom lesz itt Miskolcon, amelyet még nem látott a világ” – emlékezett a Hevra Kadisha egykori alkalmazottja Pelle Jánosnak.

Fogarasi Artúrt végül díszsortúzzal, kommunista ceremónia szerint hantolták el.

Időszerű intelem jobbra, magunknak

Ha két énjük közül az országot nyúzó négyesfogat tagjai – s még oly sokan az alsóbb szinteken – a kommunistát választották a zsidóval szemben, akkor ebből egy korszakos felismerésre és következtetésre juthatunk. Ha ezek az emberek ennyire kivetkeztek zsidó mivoltukból, s csupán a kommunizmus, az internacionalizmus – de akár a birodalmi hatalom – parancsának engedelmeskedtek, akkor ők – bűnük elkövetésekor – lényegüket tekintve már nem voltak zsidók

A történelem – valójában múltunk, jelenünk és jövőnk – megértéséhez, persze, van értelme azt kutatni, vajon hogyan kerülhetett annyi zsidó a hatalom csúcsára akár 1919-ben, akár 1945-ben. Meg is lehet találni ennek okait. (A törzsi háború természetrajzában igyekeztem is megragadni őket.) Mint ahogy annak is meglegelni, miért van az, hogy az iménti tények birtokában annyi, alapjában véve jóindulatú, tisztességes ember jut arra a következtetésre, hogy a zsidóval jobb vigyázni, mert eleve rosszat akar a magyarnak. Az általánosítás hajlama, mondhatnám, szerves része az emberi gondolkodásnak, s csak nagyfokú tudatossággal lehet megszabadulni az indokolatlan kivetítéstől és rávetítéstől, vagyis a hamis előítélettől.

Popper Péter a példa kedvéért

Olyannyira nehéz dolog ez a megszabadulás, hogy lám, az emberi lélek hivatásos ismerője, Popper Péter pszichológus sem képes rá. Kimegy (kiment) kampány idején az utcára, és úgy látja, hogy csak a szocialisták és a szadeszosok plakátjait deformálták el. „Gyurcsány hitlerbajusszal, Gyurcsánynak vér folyik a szájából.” „Én nem láttam egy meggyalázott Orbán-képet sem” – teszi hozzá. Más viszont – így magam is – jobboldali meggyalázottakat is bőven látott. A Popper-féle, egyoldalú látásmódot hívják szelektív látásnak. Popper

éppenséggel arra sem látszik emlékezni, hogy a hitlerezést, miniducézést a balliberális értelmiség kezdte Orbán Viktorra. Ezt meg szelektív memóriának hívják. Az efféle szelektív hajlamok ellen talán csakugyan védtelenek vagyunk. De az már leginkább a magunk elhatározásán és a magunk eltökéltségén (tehát önnevelésén) múlik, hogy hajlandók vagyunk-e ellenállni a hamis végkövetkeztetés könnyű csábításának. Popper, a neves pszichológus, lélekismeret ide vagy oda, éppenséggel nem hajlandó. Az egyik legnépszerűbb tévériporter nagy nézettségű politikai magazinműsorában azt mondja a nagyközönségnek („őszintén beszélek, ha egyszer ide hívtál”), hogy azt a tömeget, amely ezeket az erőket (vagyis Orbánékat) támogatja, „én úgy hívom, hogy csőcselék”.

Ha mi is Popper-módra gondolkodnánk, s hamis általánosítások révén jutnánk el a jelenség lelkünknek leginkább tetsző magyarázatához, akkor arra a következtetésre kellene jutnunk, hogy Popper biztos azért mondta, amit mondott, mert zsidó. Hiszen ha „mi igaz, magyar emberek vagyunk”, s mi „szeretjük és tiszteljük Orbán Viktort”, az, aki „minket” lecsőcselékeztet, az nem lehet „igaz magyar ember”, csakis zsidó. Ám abban a pillanatban, hogy így véljük, együttal – kimondva-kimondatlanul – azt is feltételezzük, hogy minden zsidónak így kell gondolkodnia; sőt: minden zsidó nyilván így gondolkodik; tehát: a zsidók így gondolkodnak; s megint eggyel tovább lépve: a zsidó így gondolkodik.

Ha pedig így gondolkodik, minden zsidót úgy kell utálnunk, ahogy van.

„Kokárdáért ütött kislányt a zsidó”

Mélységes mélyen él bennünk ez a hamis logikai láncolat. Éppen ezért olyannyira időszerű hagyni magunkat megvilágosodni Pelle könyvének rémületes valóságától.

A magyar média harmadvonalának (mondhatnám, a harmadik nyilvánosságnak) a jobb oldalán óriási vihart kavart, hogy a március 15-i ünnepségen egy fiatalember letépte egy 13 éves kislány kokárdáját, aztán még pofon is ütötte őt. A vihart valójában az keltette, hogy a „garázdálkodó” személy Dávid-csillagot viselt nyakában; no meg az, hogy az egész jelenetet felvette és sugározta az egyik televízió.

Csakis az imént ábrázolt általánosító gondolkodással lehetett azokra a kimondott és kimondatlan következtetésekre jutni, amelyek azonnal ellepték a szóban forgó nyilvánosságot. Az egyik körbejáró híradás címe szó szerint ez volt: „Kokárdáért ütött kislányt a zsidó”. A szó szoros értelmében az állítás kétségtől megfélel a valóságnak. Ám igaznak, mégsem igaz. Az illető alighanem tényleg zsidó származású, s ha nem lett volna kokárda a kislányon, aligha verte volna szájba. Az is tény, hogy a kislány és társai fütyültek, zajongtak Gyurcsány Ferenc

beszéde alatt, a fiatalember ezért is kiakadhatott. Ekkor sem igaz azonban, hogy a zsidó ütött. Nem a zsidó ütött. Akkor minden ott lévő zsidónak ütnie kellett volna. Meg mindenütt másutt, hasonló helyzetben ütnie kellett volna. Ám nem ütött mindegyik, csupán egyetlen egy. Mert amikor ütött, lényegét tekintve nem zsidó volt, hanem egy páratlanul szemét, vagy csak ostoba, vagy éppen nyomorult, idegbeteg alak.

„Vérdíj” a zsidó fejére

Az egyik magyar honlapról, „Kokárdáért ütött a zsidó” cím alatt azt is megtudhattuk, hogy a felháborodás erős hulláma nyomán „vérdíjat” tűztek ki „a” zsidóra. Figyelemre méltó, mennyire visszaköszön a popperi szóhasználat! Nem véletlenül. Ugyanaz a fajta általánosító logika – s vele párosuló szómágia – előbb-utóbb ugyanazokhoz a kifejezésekhez vezet; szinte már mindegy is, hogy alkalmazójuk éppen hol helyezkedik el a társadalmi ranglétrán, s hogy éppen a Szalon lakója, vagy ellenkezőleg.

„Fontos a szélsőséges azonosítása” – közli a belső cím, majd a szöveg így folytatódik: „A csőcselék e képviselője tehát gyermekkorút, még csak nem is fiataikorút ütött meg, meggyalázta nemzeti jelképünket, azonosítása és törvény elé állítása elemi igény. Ezért aki felismerni véli, jelezze a Kuruc.info szerkesztőségének (...), vagy Tomcat-nek, utóbbi egy barátjával közösen 100 ezer forintos jutalmat ajánlott fel a nyomravezetőnek (...), öt magánszemély pedig további 260 ezer Ft-ot, összesen tehát 360 ezer forintot.”

Legyünk tehát akármely oldalon, van honnan visszafordulni.

Intelem jobboldalamnak – másodszor

Ha azért rontasz rá valakire, mert Dávid-csillagot hord a nyakában – vagyis mert „zsidó” –, akkor minden „zsidó”, és minden jobb érzésű nem-zsidó a bűnös személy védelmére fog kelni, de még az is, aki ebből politikai hasznot remél. Ám nem főbenjáró bűne miatt állnak majd mellé, hanem „zsidó” volta miatt. Nem a jogosan támadott bűnöst védik, hanem az oktalanul támadott zsidót; hisz valójában te sem a bűnöst támadod benne, hanem a zsidót.

Ám ha te minden emberre ugyanúgy rárontasz, aki egy tizenhárom éves kislányról letépi a kokárdát, és ráadásként arcon is veri, legyen neki (a támadónak) akár kereszt, akár Dávid-csillag a nyakában, a jóézésű emberek – a jóézésű „zsidók” is – temelléd fognak állni, és nem a bűnös mellé. Ha megelégszel azzal, hogy így írsz és így gondolkodj: „Kokárdáért ütötték a kislányt”, s rá tudod venni magad, hogy ezért és csakis ezért bősülsz fel, lesz esélyed, hogy körülöttesd a dolgokat olyan irányba tereld, ahogy neked is tetszik. Ha ennél többet is akarsz: a bűn mellett „a zsidót” is támadni, ki rettegni fog tőled, ki meg csak egyszerűen undorodni. Legyél te lelkedben az „igazságnak”, a magyarnak, a nemzetnek bármekkora bajnoka, maga leszel a csőcselék.

Időszerű ajánlás

Ajánlom Pelle János könyvét (Az utolsó vérvádak. Az etnikai gyűlölet és politikai manipuláció kelet-európai történetéből) mindazoknak, akik már megértették, s mindazoknak, akik még nem fogták fel, hogy mekkora veszteséggel, eltékozolt energiával jár Magyarország számára az előítéletek mértéktelen tobzódása, a törzsi háborúzás.

Ajánlom eme eszmefuttatásom nem csak nemes lelkű jobboldali nemzettársaimnak, de nemes lelkű túloldali honfitársaimnak is, kiváltképp Kertész Péternek, a tisztességes, gerinces újságírónak. Felvetésemre, hogy egykori, vitára szóló meghívásáért viszonzásképpen elküldeném neki törzsi háborús könyvem, blogjában előkapott egy időszerűnek és helyénvalónak vélt idézetet: „én még náciival sose fogtam kezét”. Levelemre pedig nem válaszolt.

Ettől még Péter gerinces, tisztességes újságíró marad.

Ez a lényeg.

Kun Béla és Rákosi Mátyás meg ettől nem lesz kevésbé alávaló.

Ez a lényeg.

Pelle könyve ezt a lényeglátást segíti.

Ez a lényeg.

A többi lényegtelen.

<http://www.gondola.hu/cikk.php?szal=48186>